

Lina (s skrušenim, razdvojenim glasom).
Zdaj se rešujejo vprašanja... Gorje!

Fanič (s trepetajočim glasom). Saj ti je odpuščeno, moj sin...

(Lina se sunkoma dvigne in se z nemimi, velikimi očmi zazre v Slavkovo lice. Krikne, udari roke v obraz in se zgrudi na mrtve prsi.)

Lina. Gorje!... Bog! — (Trdo.) Zdaj je mrtev... (Pavza.)

Fanič (seže z drhtečo roko po sveči). Mrtev... (Svečo v levici nad Slavkovo glavo, dela z desnico znamenje svetega križa nad njim.) Slavko, počivaj v miru... blagoslovljen od očeta...

Lina (se spet dvigne, tiho, očita joče). Oče, čemu to... Kaj pomeni ta sveča?

Fanič (nežno). Tiho, moje dete!... Ne vprašuj zdaj... Blagoslovljen, moj sin! Blagoslovljen...

Lina (temno zroč v bratovo lice). Zdaj je mrtev...

Fanič (poklekne k zofi in poljubi mrtva usta; šepetaje). Blagoslovljen... (in prekrizava) blagoslovljen... Saj ti je bilo odpuščeno, moj sin...

Lina (zamolklo). Kakor je obljubljeno in zapisano...

CORRESPONDENCE INTERNATIONALE

VIA HELVETIA.

V. (Pismo.)

Sporočam Ti, doma smo zdravi vsi,
samo Tvoj brat
odpotoval je v večnost...
Ali bodi potolažen:
njemu je dobro — — —

Radovedni smo, kako se ti godi
in kaj je z mojimi sinovi štirimi?
Pozdrav!

VI. (Odgovor.)

Čakal sem in čakal pisma,
da razveseli me sladko.
In prišlo je kratko, kratko.

Ni ga pisal oče,
ni mi sestra ga pisala,
roka je sorodna ga poslala.

O, bolest molči
in če spregovori,
je beseda kratka, kratka!

*

Prva vrsta — radost v srce,
druga, tretja — »O Marija!«
in solze v oči — — —

Dobro se mi je godilo,
a po tretji vrsti več veselja ni.

Na vprašanje zadnje Vam odgovor piše
kri.

Joža Lovrenčič.

